

I tu, de què tens por?

Mira, aquestes són les meves ferides, em pots prometre que un dia seran cicatrius?

Foto: Lisa R. Howeler

Som en un bar qualsevol. Ella té una copa. Jo una altra. M'ho pregunta. Callo un moment.

Por que un dia es mori la mare. De sentir-me fora de lloc entre els meus. De no perdonar mai el pare. De no adonar-me que també soc allò que critico. D'anar en contra meu per culpa meva. De no estar a l'altura quan em necessitis. Que em diguis sense dir-m'ho, potser amb un gest, amb un silenci petitíssim, que t'he fallat. De no controlar el foc que em neix de dins, com un volcà que crema sense pietat. Que tu i jo siguem cendres. De callar i no explicar-te el que penso. De no poder-me obrir del tot davant d'algú i dir: mira, aquestes són les meves ferides, em pots prometre que un dia seran cicatrius? De sentir-me imbècil per no tenir prou tacte. De no oferir-te, al moment precís, la manera de curar-te. De no trobar mai ningú que m'ompli de debò. De fer l'amor sense amor. De perdre el nord o la il·lusió o l'esperança. Del jutge que tinc dins del cap. De no agafar-te el telèfon, i oblidar-me de tu fins que sigui massa tard. Del fer per fer. D'identificar les pors dels altres i no deixar que els altres reconeixin les meves.

Agafa la copa. Bec. Mira, ara no sabria què dir-te. Deixa'm que m'ho pensi i t'escriuré un whatsapp.

Per fora, encara semblo valenta.